

Pilegrimen, presten og statsbudsjettet

Forslaget til Statsbudsjett for Den norske kirke for 2010 ble en stor skuffelse. Det er å håpe at Stortinget viser et større ansvar for folkekirkas store utfordringer i budsjettbehandlingen enn det Regjeringen synes å være villig til. Det er prestatjeneste for folk flest over det ganske land det står om. Folkekirka har som målsetting at alle lokalsamfunn, kyst som innland, by som bygd skal ha rimelig tilgang på kirkelig betjening. Dette står nå i fare mange steder. Flere bispedømmer må redusere antall prestestillinger for å få budsjettene i balanse. Dette er en trist utvikling i en kirke som allerede har for mange kirkemedlemmer pr. prest i forhold til andre kirkesamfunn en bør kunne sammenligne seg med.

I denne fortvilte situasjonen er det forståelig at en er på leting etter måter å løse dette dilemma på. Men det er en krevende øvelse, som ofte kan falle lite heldig ut. For det er ikke særlig vellykket å sette manglende midler til prestatjenesten opp mot vektlegging på et fornyet pilegrimsarbeid i vår kirke. Da må en heller med alvor argumentere for at prestatjenesten må styrkes, uten at det skal gå på bekostning av andre tiltak som er umistelig for vår kirke. Prestatjenesten er riktignok definert som en primærtjeneste som kommer foran det meste. Men det er for defensivt å begi seg ut på forslag om omfordeling innenfor et allerede alt for beskjedent budsjett. Vi må holde fast på at Regjeringen denne gang har nedprioritert kirka, og det må rettes opp av Stortinget.

Den nye trosopplæringsreformen har alt vist seg å være en gave til vår kirke. Den har vitalisert mange menigheter. Interessen for pilegrimen som vi nå opplever, kan og vise seg å bli en gave for vår kirke. Flere menigheter melder om at arbeidet med pilegrimsmotivet også gir ny giv og inspirasjon. I dette arbeidet er og den lokale forankring det mest grunnleggende. Den lokale kirke er pilegrimsmålet. De store pilegrimsmål i landet som Selje, Røldal, Nidaros osv. er vesentlige elementer i tenkningen om pilegrimsvandringene. Men det er de lokale pilegrimsvandringer som er en forutsetning for at en legger ut på en lengre vandring. Derfor er ikke pilegrimsarbeidet en nisje bare for bispedømmer med de større pilegrimsmål. De perspektiver pilegrimsmotivet representerer er aktuelt for alle menigheter. For i Bibelen er pilegrimen et av de mest sentrale metaforer på den kristne. Pilegrimsperspektivet ser dessuten ut til å nå også andre grupper i vår folkekirke enn de som søker det tradisjonelle kirkelige arbeid. Og det har stor verdi.

Nå er pilegrimen kommet på Kulturbudsjettet, og ikke på Kirkebudsjettet. Slik får kirka en liten smule av det ambisiøse kulturbudsjettet, og det kan være en mager trøst. Derfor er det en lite aktuell problemstilling i denne budsjettsammenheng å sette presten opp mot pilegrimen. Men uansett; Pilegrimsarbeidet er en lovende nyskaping i vår kirke knyttet til et eldgammelt sentralt bibelsk tema, og slik bør ikke pilegrimen være salderingspost, verken i forkynnelse eller som budsjettpost.